

JERZY SKORUPKA

Uniwersytet Wrocławski

KATEDRA POSTĘPOWANIA KARNEGO — TRADYCJA I WSPÓŁCZESNOŚĆ

1. Katedra Prawa i Postępowania Karnego na ówczesnym Wydziale Prawno-Administracyjnym Uniwersytetu Wrocławskiego utworzona została na podstawie zarządzenia ministra oświaty z 30 kwietnia 1946 r. wraz z 16 innymi katedrami. Do 1950 r. kierownikiem Katedry był profesor Witold Świda. W 1950 r. utworzona została samodzielna Katedra Postępowania Karnego, której kierownikiem został doc. Karol Cincio, późniejszy prorektor Uniwersytetu Wrocławskiego (1954–1956).

W 1952 r. nastąpiła zmiana nazwy i struktury organizacyjnej wydziału. W tym samym roku na ówczesnym Wydziale Prawa powstał Zespół Katedr Prawa Karnego, w ramach którego działał Zakład Postępowania Karnego. W latach 1952–1965 kierownikiem Zespołu Katedr Prawa Karnego był prof. Witold Świda. W 1965 r. doszło do kolejnej zmiany struktury organizacyjnej Wydziału Prawa — utworzono Zespół Katedr Nauk Kryminologicznych, którym do 1969 r. kierował również prof. W. Świda. Następnie Katedry zostały przekształcone w Instytut Kryminologiczny (1969), a stanowisko dyrektora powierzono prof. dr. Włodzimierzowi Gutekunstowi. W ramach Instytutu Kryminologicznego utworzono zaś Zakład Postępowania Karnego. Do 1981 r. na jego czele stała prof. Maria Lipczyńska. W wyniku kolejnej zmiany struktury organizacyjnej Wydziału Prawa i Administracji w 1981 r. na bazie Zakładu Postępowania Karnego powstała Katedra Postępowania Karnego, której kierownikiem została prof. M. Lipczyńska.

2. Maria Lipczyńska (właściwie Maria Lipczyńska-Koperowa) urodziła się 18 czerwca 1916 r. w Samborze w województwie lwowskim. Stopień naukowy doktora praw uzyskała na podstawie rozprawy pt. *Pojęcie niebezpieczeństwa w polskim kodeksie karnym* (1939), którą obroniła na Uniwersytecie Jagiellońskim. Promotorem rozprawy był profesor Władysław Wolter. Stopień doktora habilitowanego M. Lipczyńska uzyskała w 1961 r. na podstawie pracy pt. *Stanowi-*

sko oskarżonego w procesie karnym PRL. Rozprawa została opublikowana przez Wydawnictwo Prawnicze. Stanowisko profesora nadzwyczajnego M. Lipczyńska otrzymała w 1971, a tytuł naukowy profesora — w 1976 r.

Od 1960 r. M. Lipczyńska kierowała Zakładem Postępowania Karnego, a w latach 1976–1981 — Zakładem Prawa Procesowego i Wykonawczego, by od 1981 r. stanąć znów na czele Katedry Postępowania Karnego. W 1980 r. M. Lipczyńska była członkiem Sekcji Postępowania Karnego Komisji Kodyfikacyjnej oraz Prezydium Rady ds. Współdziałania Społeczeństwa z Wymiarem Sprawiedliwości przy Ministrze Sprawiedliwości. Wypromowała 11 doktorów, w tym dwóch doktorów habilitowanych. Prof. M. Lipczyńska została odznaczona m.in.: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Orderem Polonia Restituta¹.

Prof. M. Lipczyńska zajmowała się głównie prawem karnym procesowym, a zwłaszcza prawem i postępowaniem dowodowym, stronami procesowymi oraz postępowaniami szczególnymi. Żywo interesowała się również logiką formalną, a także prawem karnym materialnym, kryminologią i kryminalistyką. Opublikowała około 180 prac, w tym 11 książek. Do najważniejszych w jej dorobku należą: *Stanowisko oskarżonego w procesie karnym Polski Ludowej* (Warszawa 1956), *Oskarżenie prywatne* (Warszawa 1977), *Postępowanie karne. Zagadnienia ogólne. Cz. I (skrypt)* (Warszawa-Wrocław 1970), *Polski proces karny* (Warszawa-Wrocław 1975, wspólnie z Andrzejem Kordikiem, Zdzisławem Keglem, Zofią Świdą-Łagiewską), *Postępowania szczególne przed sądem powszechnym w procesie karnym PRL* (red.) (Wrocław 1965), *Mały komentarz do kodeksu postępowania karnego* (Warszawa 1986, wspólnie z Ryszardem Ponikowskim), *Technika i taktyka zadawania pytań w procesie a rola adwokata* (Warszawa 1980, wspólnie ze Zdzisławem Czeszejko-Sochackim); z zakresu logiki zaś: *Alternatywa w prawie i procesie karnym* (Wrocław 1963), *Zdanie pytajne w praktyce procesu karnego* (Wrocław 1967), *Elementy logiki. Wykład dla prawników* (Warszawa 1973, wspólnie z Władysławem Wolterem). Natomiast do najważniejszych artykułów problemowych w dorobku prof. M. Lipczyńskiej zaliczyć należy: *Zawiadomienie o przestępstwie* (Prob. Krym. 1956, nr 56–57), *Rezygnacja z prawa skargi w sprawach z oskarżenia prywatnego* (NP 1958, nr 6), *Problem dopuszczenia osób wskazanych przez strony na rozprawę prowadzoną przy drzwiach zamkniętych (art. 280 kpk)* (NP 1961, nr 5), *Kontrola rozmów telefonicznych jako środek uzyskania dowodu w procesie karnym* (Prob. Krym. 1966, nr 63), *Przedstawiciel społeczny w procesie karnym* (NP 1972, nr 4), *Znaczenie i funkcja zasady in dubio pro reo w procesie karnym* (PiP 1967, nr 10), *Model postępowania kontrolnego w KPK z 1969 r.* (PiP 1971, nr 2), *Zasada informacji prawnej (art. 10 kpk) a system zasad procesowych polskiego procesu karnego*, (PiP 1973, nr 2), *Teoretyczne i praktyczne aspekty immunitetu adwokackiego a kodyfikacja prawa karnego z 1969 r.* (Palestra 1973, nr 1), *Wniosek o ściganie w sprawach o przestępstwa*

¹ Zob. szerzej: Z. Świda, *Maria Lipczyńska*, [w:] *Uczeni wrocławscy (1974–1994)*, red. J. Trzynadlowski, Wrocław 1994, s. 92–94.

zgwałcenia w świetle ustawy i praktyki (Palestra 1973, nr 11), *Pokrzywdzony jako źródło dowodu w procesie karnym* (Zeszyt. Nauk. ASW 1975, nr 9), *O tzw. opinii prywatnej biegłych w procesie karnym* (Palestra 1976, nr 3), *Znaczenie postępowania przed sądem społecznym dla procesu karnego* (NP 1976, nr 6).

3. Po śmierci prof. M. Lipczyńskiej kierownictwo Katedry Postępowania Karnego objął doc. Andrzej Kordik (1933–1991). Oprócz piastowania funkcji kierownika katedry był także: kierownikiem zamiejscowych punktów konsultacyjnych, komendantem Zgrupowania Studentów na praktykach robotniczych w Wędrzynie i przewodniczącym Rady ds. Młodzieży na Uniwersytecie Wrocławskim.

A. Kordik w Katedrze Postępowania Karnego został zatrudniony w 1957 r. na stanowisku asystenta. Rozprawę doktorską pt. *Przyspieszone postępowanie karne w teorii i praktyce* (promotor prof. Witold Świda) obronił w 1963 r. Choć nie była publikowana, dr A. Kordik otrzymał za nią nagrodę ministra sprawiedliwości i nagrodę ministra nauki szkolnictwa wyższego i techniki. W 1963 r. A. Kordik został zatrudniony na stanowisku adiunkta, a w 1968 — docenta.

Zainteresowania badawcze doc. A. Kordika koncentrowały się wokół trybów szczególnych i środków zaskarżenia w procesie karnym, którym to zagadnieniem poświęcił większość swojego dorobku naukowego, składającego się z 60 pozycji. Samodzielnie lub we współautorstwie i pod redakcją prof. M. Lipczyńskiej opracował też skrypty i podręczniki do nauki prawa karnego procesowego. Spośród nich warto przywołać skrypt pt. *Postępowanie karne (stenogram ćwiczeń)* opracowany w 1962 r. przez ówczesnego mgr. A. Kordika wspólnie ze studentami Studium Zaocznego Wydziału Prawa i Administracji, który został wydany przez Ośrodek Nauk Społecznych i Wojskowych we Wrocławiu.

Do najważniejszych artykułów problemowych w dorobku doc. A. Kordika należą: *Uwagi o trybie przyspieszonym i o trybie uproszczonym* (NP 1960, nr 9), *Stosowanie tymczasowego aresztowania w postępowaniu przygotowawczym* (NP 1972, nr 11), *Zażalenie według kodeksu karnego wykonawczego* (NP 1972, nr 1), *Uchylenie lub zmiana postanowienia w postępowaniu wykonawczym* (NP 1972, nr 6), *Zażalenie na postanowienie w przedmiocie tymczasowego aresztowania w postępowaniu przygotowawczym* (Przegląd Prawa i Administracji IV, Wrocław 1973).

W 1999 r. doc. A. Kordik przedstawił rozprawę habilitacyjną pt. *Warunkowe zawieszenie wykonania kary w systemie środków probacyjnych i jego efektywność*. Praca ukazała się drukiem i została wysoko oceniona przez recenzentów. Śmierć nie pozwoliła jednak przystąpić doc. A. Kordikowi do kolokwium habilitacyjnego, przez co nie uzyskał stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk prawnych².

² Zob. Z. Kegel, nota biograficzna *Andrzej Kordik*, [w:] *Pamięci zmarłych profesorów i docentów Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego 1945–2010*, Wrocław 2010, s. 152–153.

4. Od 1991 r. przez następne 18 lat na czele Katedry Postępowania Karnego stała prof. Zofia Świda.

Zofia Świda tytuł magistra prawa otrzymała 16 czerwca 1962 r. po złożeniu egzaminu i pracy magisterskiej pt. *Zeznania świadków*, którą przygotowała pod kierunkiem prof. dr. W. Gutekunsta. Po rocznym stażu została zatrudniona na stanowisku asystenta w Zakładzie Postępowania Karnego, kierowanym przez prof. M. Lipczyńską. Przewód doktorski mgr Z. Świdy został wszczęty 1 lipca 1966 r. Początkowo zaproponowała następujący temat rozprawy: *Błędna ocena okoliczności faktycznych jako podstawa rewizji w procesie karnym*, jednak zmieniła go w październiku 1968 r. Po zmianie tematu rozprawy doktorskiej mgr Z. Świda skierowana została na czteromiesięczny staż naukowy do Ośrodka Badań Przeszłości przy Ministerstwie Sprawiedliwości w Warszawie. Stopień naukowy doktora nauk prawnych otrzymała 22 września 1971 r. na podstawie pracy pt. *Sądownictwo penitencjarne jako instytucja procesowa*. Promotorem rozprawy była prof. dr M. Lipczyńska, a recenzentami prof. dr J. Śliwowski z Uniwersytetu Toruńskiego, doc. dr hab. Kazimierz Marszał z Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, prof. dr W. Gutekunst i doc. dr Józef Wąsik z Uniwersytetu Wrocławskiego.

W 1971 r. Z. Świda została zatrudniona na stanowisku adiunkta w Katedrze Postępowania Karnego. Stopień doktora habilitowanego uzyskała 9 czerwca 1983 r. na podstawie rozprawy pt. *Zasada swobodnej oceny dowodów w polskim procesie karnym*. Recenzentami w przewodzie habilitacyjnym byli prof. dr M. Lipczyńska, prof. dr Marian Cieślak i prof. dr Andrzej Murzynowski. W dniu 1 kwietnia 1984 r. Z. Świda została zatrudniona na stanowisku docenta, a 1 kwietnia 1991 r. mianowana profesorem nadzwyczajnym. W latach 1986–1990 Z. Świda pracowała także na Uniwersytecie Szczecińskim, gdzie pełniła funkcję kierownika podyplomowego Studium Wymiaru Sprawiedliwości (1988–1990)³.

Ukoronowaniem kariery akademickiej Pani Profesor było uzyskanie tytułu profesora nauk prawnych (15 stycznia 1996) oraz stanowiska profesora zwyczajnego (2001).

Profesor Z. Świda w latach 1991–2006 była też przewodniczącą Komisji Dyscyplinarnej ds. Nauczycieli Akademickich Uniwersytetu Wrocławskiego, a następnie przewodniczącą Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej przy Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego. Była także członkiem Towarzystwa Naukowego Prawa Karnego i Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego. W 1989 r. powołana została do Komisji ds. Reformy Prawa Karnego. W ramach Komisji brała udział w przygotowaniu kodyfikacji karnych z 1997 r., a następnie w pracach zespołu opracowującego w latach 1999–2000 projekt zmian kodeksów karnych. W latach 2002–2005 była członkiem Komisji Kodyfikacyjnej ds. Reformy Prawa Karnego

³ Zob. P. Wiązek, *Zofia Świda — Wielka Dama współczesnej polskiej karnistyki*, [w:] *Prawnicy na Uniwersytecie Wrocławskim*, red. M. Marszał, J. Przygodzki, Wrocław 2012, s. 146.

przy Ministrze Sprawiedliwości. Członkiem Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Karnego została w 2010 r.

Profesor Z. Świda brała też udział, w charakterze eksperta, w pracach Komisji Sejmowej do Spraw Reformy Prawa Karnego oraz w pracach Senatu nad projektem Kodeksu postępowania karnego. W latach 1989–1993 była członkiem Zespołu Prawa Karnego Rady Legislacyjnej przy Prezesie Rady Ministrów. W latach 1992–1994 pracowała w Komisji HESP Fundacji Stefana Batorego. Od 1989 r. przez dwie kadencje była członkiem Komitetu Nauk Prawnych PAN.

Profesor Z. Świda była też członkiem Komitetu Redakcyjnego czasopisma *Przegląd Prawa Karnego*, wydawanego przez Towarzystwo Naukowe Prawa Karnego, oraz członkiem Kolegium Redakcyjnego, a następnie Rady Programowej czasopisma *Prokuratura i Prawo*.

Zainteresowania naukowe Pani Profesor obejmowały wiele płaszczyzn, z których najważniejsze to postępowanie karne, prawo karne wykonawcze i postępowanie w sprawach o wykroczenia. Z liczącego kilkadziesiąt pozycji dorobku naukowego prof. dr hab. Z. Świdy należy przywołać monografie: 1. *Sądownictwo penitencjarne jako instytucja procesowa* (Warszawa 1974), 2. *Zasada swobodnej oceny dowodów w polskim procesie karnym* (Wrocław 1983), 3. *Realizacja praw człowieka w kontradiktoryjnym procesie karnym* (Wrocław 1994) oraz 4. *Trybunał Stanu w PRL* (Warszawa 1983, gdzie była redaktorem naukowym i autorem sześciu rozdziałów). Prof. dr hab. Z. Świda była współautorem dwóch komentarzy, mianowicie: *Kodeks karny wykonawczy. Komentarz* (Warszawa 1998) i *Konstytucja Rzeczypospolitej oraz komentarz do Konstytucji RP z 1997 r.*, pod red. J. Bocia (Wrocław 1998). Była też współautorem ośmiu podręczników: 1. *Polski proces karny* (Warszawa 1975), 2. *Prawo o wykroczeniach* (Wrocław 1980), 3. *Polski proces karny* (Warszawa 1988), 4. *Prawo karne procesowe. Część ogólna* (Wrocław-Szczecin 1994), 5. *Prawo karne procesowe. Część szczególna* (Wrocław 1996), 6. *Zarys polskiego prawa o wykroczeniach* (Wrocław 1995), 7. *Podstawy materialnego i procesowego prawa o wykroczeniach* (Wrocław 1999), 8. *Postępowanie karne. Część ogólna* (Warszawa 2008). Każdy z tych podręczników miał po kilka wydań.

Spośród artykułów należy wymienić: *Zasady procesowe w stadium wykonawczym procesu karnego* (Nowe Prawo 1969, nr 2), *Przesłanki dopuszczalności postępowania wykonawczego* (Nowe Prawo 1973, nr 1), *Zasada swobodnej oceny dowodów na tle systematyki zasad procesowych* (Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny 1978, nr 2), *Postanowienia wydane w postępowaniu przygotowawczym* (Problemy Praworządności 1982, nr 5), *Zakres związania sądu w dokonywaniu ustaleń faktycznych w procesie karnym* (Nowe Prawo 1983, nr 2), *Dyskwalifikacja dowodu w trybie art. 157 § 2 k.p.k.* (Nowe Prawo 1984, nr 4), *Przekazanie sprawy prokuratorowi przez sąd w celu uzupełnienia postępowania przygotowawczego w trybach szczególnych procesu karnego* (Palestra 1984, nr 12), *Podstawa faktyczna postanowień sądu penitencjarnego* (Nowe Prawo 1986,

nr 10), *Prawa i obowiązki stron w procesie karnym* (Zesz. Naukowe Uniwersytetu w Rydze 1989), *Rola sądu w stadium wykonawczym procesu karnego* (Wojskowy Przegląd Prawniczy 1990, nr 4), *Die gerichtliche Kontrolle der Anklageschrift*, [w:] *Kriminalität im Grenzgebiet*, t. 7. *Das Strafverfahrensgesetzbuch der Republik Polen* (Berlin 2003, red. G. Wolf), *Właściwość sądu i prawo strony do rozstrzygnięcia sprawy „w rozsądnym terminie”* (Państwo i Prawo 2005, nr 10).

Profesor Z. Świda wypromowała sześciu doktorów: Joannę Banach-Gutierrez (2000), Krzysztofa Nowickiego (2001), Tomasza Razowskiego (2004), Elianę Trybuchowską (2007), Marcina Myczkowskiego (2007) i Wojciecha Jasińskiego (2008). Była recenzentem dziewięciu rozpraw doktorskich: Anny Gereckiej-Żołyńskiej (UAM, 2001), Moniki Klejnowskiej (UMCS, 2002), Macieja Czajki (UJ, 2003), Bolesława Kurzępy (UMCS, 2003), Joanny Paśkiewicz (UJ, 2005), Dariusza Świeckiego (UŁ, 2005), Czesława Pawła Kłaka (UMCS, 2005), Andrzeja Dusia (UWr, 2006) i Jacka Kosonogi (INP PAN, 2007), a także recenzentem rozprawy habilitacyjnej i dorobku naukowego w przewodach: Michała Porowskiego (UW, 1993), Katarzyny Dudki (UMCS, 2006), Marii Rogackiej-Rzewnickiej (UW, 2008), Hanny Paluszkiewicz (UAM, 2009).

Profesor Z. Świda brała udział w przewodach o nadanie tytułu naukowego profesora Andrzejowi Baładynowiczowi (UW, 1998) i Cezaremu Kuleszy (UB, 2006), a także o powołanie na stanowisko profesora Zbigniewa Hołdy (UJ, 2002) i Jacka Giezka (UWr, 1997). Zasiadała w Komitecie redakcyjnym czasopisma *Prokuratura i Prawo*.

Profesor Z. Świda wykłady na temat postępowania karnego wygłaszała również na innych uniwersytetach i wyższych uczelniach w Polsce i za granicą, między innymi: *Rzetelny proces karny* — na konferencji naukowej w Meksyku (14–15 lutego 2004) oraz *Gwarancje prawa do właściwego sądu w sprawach karnych w Polsce* — na konferencji naukowej w Meridzie w Wenezueli (6–10 czerwca 2006).

5. Od 1 października 2009 r. kierownikiem Katedry Postępowania Karnego był dr hab. prof. nadzw. UWr Jerzy Skorupka. Stopień naukowy doktora nauk prawnych J. Skorupka uzyskał na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Wrocławskiego 10 grudnia 2000 r. po obronie rozprawy pt. *Karnoprawna ochrona wierzycieli*. Promotorem pracy był prof. dr hab. Marek Bojarski, a recenzentami prof. dr hab. Zofia Sienkiewicz i prof. dr hab. Emil Pływaczewski. Stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych J. Skorupka uzyskał 10 października 2005 r. na podstawie rozprawy *Ochrona interesów majątkowych skarbu państwa w kodeksie karnym*. Recenzentami rozprawy i dorobku naukowego byli: prof. dr hab. Oktawia Górniok, prof. dr hab. Marian Filar i prof. dr hab. Marek Bojarski. Tytuł naukowy profesora nauk prawnych J. Skorupka uzyskał 28 sierpnia 2014 r.

W początkowym okresie pracy naukowej profesor Jerzy Skorupka zajmował się dogmatyką prawa karnego materialnego, a zwłaszcza prawa karnego gospodar-

czego. Prowadzone w tym obszarze badania obejmowały między innymi problematykę ochrony obrotu pieniędzmi, środkami płatniczymi i papierami wartościowymi, ochronę obrotu gospodarczego, odpowiedzialność podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary oraz korupcję urzędniczą i gospodarczą.

Wymienionym zagadnieniom profesor J. Skorupka poświęcił cztery monografie: *Obrót papierami wartościowymi i jego prawnokarna ochrona* (Legnica 1998), *Karnoprawna ochrona wierzycieli* (Toruń 2001), *Ochrona interesów majątkowych skarbu państwa w kodeksie karnym* (Wrocław 2004), *Karnoprawna ochrona wierzycieli w razie upadłości podmiotów gospodarczych* (Wrocław 2002, wspólnie z dr. Tadeuszem Kierzykiem). Profesor opracował także podręcznik akademicki pt. *Prawo karne gospodarcze* (Warszawa 2005) oraz kilkadziesiąt artykułów problemowych i glos do orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych.

Zainteresowania badawcze profesora Jerzego Skorupki z zakresu prawa karnego procesowego koncentrują się wokół zagadnień dotyczących paradygmatu procesu karnego, a zwłaszcza aksjologii procesu karnego, modelu postępowania przygotowawczego i sądowego i prawa dowodowego oraz środków przymusu procesowego. Obejmują swoim zakresem głównie problematykę celów, funkcji i przesłanek procesu karnego, czynności dowodowych, środków przymusu, a także ochrony praw obywatelskich w postępowaniu karnym, w tym gwarancji uprawnień stron postępowania karnego.

W dotychczasowym dorobku naukowym profesora z zakresu prawa karnego procesowego wskazać należy na monografię *O sprawiedliwości procesu karnego* (Warszawa 2013); cztery inne opracowania książkowe, których jest redaktorem naukowym i współautorem, tj. *Rzetelny proces karny. Księga jubileuszowa Profesora Zofii Świdry* (Warszawa 2009), *Rzetelny proces karny. Materiały z konferencji naukowej Trzebiezowice 17–19 września 2009 r.* (Warszawa 2010), *Współczesne tendencje w rozwoju procesu karnego z perspektywy dogmatyki oraz teorii i filozofii prawa* (Warszawa 2011), *Jawność procesu karnego* (Warszawa 2012). Pod redakcją profesora napisane zostały dwa podręczniki akademickie, tj. *Postępowanie karne. Część ogólna oraz Postępowanie karne. Część szczególna, a także komentarz do Ustawy o naruszeniu prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki* (Warszawa 2010) i komentarz do *Kodeksu postępowania karnego* (Warszawa 2015). Wspólnie z prof. Violetką Konarską-Wrzošek i dr. hab. Tomaszem Oczkowskim z Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu prof. J. Skorupka napisał też podręcznik akademicki pt. *Prawo i postępowanie karne skarbowe* (Warszawa 2010). Jest on również autorem kilkadziesiątu artykułów problemowych, glos i innych opracowań naukowych z zakresu prawa karnego procesowego.

Profesor J. Skorupka wypromował dotychczas czterech doktorów: Annę Tęczę-Paciorek — 2011, Annę Supranowicz — 2011, Krzysztofa Wróblewskiego — 2012, Izabelę Haýduk-Hawrylak — 2013. Pełnił funkcję recenzenta w następujących przewodach doktorskich: Marcina Myczkowskiego (UWr, 2006),

Agnieszki Mulki-Sokołowskiej (UWr, 2007), Wojciecha Jasińskiego (UWr, 2008), Moniki Filipowskiej (UWr, 2010), Olafa Włodkowskiego (UWr, 2010), Szymona Pawelca (UW, 2010), Igora Zgolińskiego (UMK, 2010), Agaty Wujastyk (INP PAN, 2010), Aleksandry Cader (UWr, 2011), Karoliny Malinowskiej-Krutul (UB, 2011), Krystyny Witkowskiej (Uczelnia Łazarskiego, 2012), Aleksandry Zewelak (UWr, 2012), Leszka Malkiewicza (UWr, 2013), Marii Bogajewskiej (UAM, 2013), Beaty Dziduszko (INP PAN, 2013), Piotra Karlika (UAM, 2014), Fabiana Nalikowskiego (UMK, 2014). Profesor J. Skorupka pełnił też funkcję recenzenta w następujących przewodach habilitacyjnych: Antoniego Bojańczyka (UJ, 2012), Dariusza Świeckiego (UŁ, 2013), Radosława Olszewskiego (UŁ, 2014), Marka Kulika (UMCS, 2015), Hanny Kuczyńskiej (INP PAN, 2015).

6. Obecnie Katedra Postępowania Karnego jest ważnym ośrodkiem wymiany myśli naukowej w Polsce. Każdego roku organizowana jest ogólnopolska lub międzynarodowa konferencja naukowa. Od 2013 r. odbywają się Wrocławskie Seminaria Karnoprocesowe, będące pierwszym i jak dotąd jedynym w Polsce cyklicznym przedsięwzięciem naukowym z zakresu prawa karnego procesowego. Dotychczas odbyły się trzy konferencje poświęcone problematyce: prawdy materialnej, granic procesu karnego, zakazów dowodowych i eliminacji dowodów uzyskanych w sposób sprzeczny z prawem. Innym — w zamierzeniu cyklicznym przedsięwzięciem — jest Wrocławskie Seminarium Dowodowego Prawa Porównawczego, w którym w 2014 r. wziął udział profesor Stephen C. Thaman z St. Louis University w USA, a w 2015 r. profesor Thomas Weigend z Uniwersytetu w Kolonii w Niemczech.

Młodzi pracownicy Katedry (dr Krzysztof Nowicki, dr Wojciech Jasiński, dr Karolina Kremens i dr Dagmara Gruszecka) tworzą zespół bardzo uzdolnionych i kreatywnych badaczy prawa karnego procesowego. Poza ogólną refleksją naukową nad prawem karnym procesowym pracownicy Katedry mają też szczególnie przedmiot zainteresowań badawczych, wnikliwie przez nich penetrowany, dzięki czemu już stali się znawcami tych zagadnień. Badania dogmatyczne prowadzone są w Katedrze — co do zasady — na trzech płaszczyznach: teoretyczno- i filozoficznoprawnej, konstytucyjnoprawnej i ustawowej. Zawsze, gdy wymaga tego przedmiot badań, prowadzone są one przy uwzględnieniu przepisów i uregulowań prawa obcego, w tym prawa unijnego i międzynarodowego.

Każdy pracownik Katedry posiada już bogaty dorobek obejmujący kilkadziesiąt publikacji i osiągnięcia naukowe znacznie przekraczające wymagania stawiane doktorom nauk prawnych. Pomimo to przyjęto zasadę, że uzyskanie stopnia doktora habilitowanego wymaga odbycia stażu naukowego na renomowanym zagranicznym uniwersytecie lub innej jednostce naukowej o zbliżonym znaczeniu.

Wyrazem uznania dotychczasowych osiągnięć naukowych Katedry jest udział jej pracowników w licznych zagranicznych stażach naukowych i konferencjach

(Londyn, Timisoara, Bukareszt, Kurytyba, Brno, Ottawa, Leuven, Exeter, Sztokholm, Sankt Petersburg, Getynga, Regensburg).

Katedra Postępowania Karnego współpracuje ściśle z Kołem Naukowym Prawa Karnego Procesowego prowadzonym przez dr. Wojciecha Jasińskiego. Przejawem tej współpracy jest między innymi cykliczne wyjazdowe seminarium studencko-doktoranckie organizowane w Karpaczu. W spotkaniach tych biorą udział także zaproszeni sędziowie sądów powszechnych, prokuratorzy i adwokaci. Wspólnie, przy aktywnym udziale studentów prawa, omawiane są aktualne problemy prawa karnego procesowego i procesu karnego.

Wszystko to sprawia, że przyszłość Katedry Postępowania Karnego wygląda bardzo obiecująco.

THE DEPARTMENT OF CRIMINAL PROCEDURE — TRADITION AND THE PRESENT DAY

Summary

The article presents the profiles and academic achievements of the previous and current heads of the Department of Criminal Procedure: assistant professor Karol Cincio, professor Maria Lipczyńska, assistant professor Andrzej Kordik, professor Zofia Świda and professor Jerzy Skorupka. Nowadays, the Department is an important centre of academic thought in Poland. The prominent position of the Department results from the tradition and achievements of its previous and current heads and the current young, academic workers (Krzysztof Nowicki, PhD, Wojciech Jasiński, PhD, Karolina Kremens, PhD and Dagmara Gruszecka, PhD). They all make the future of the Department of Criminal Procedure look promising.